

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi "A." Spółki z o.o. w likwidacji [...] o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 29 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa .../13, w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Gospodarki Miejskiej Spółki z o.o. w [...] przeciwko "A." Spółce z o.o. [...] o zapłatę, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 marca 2017 r., zażalenia skarżącej "A." Spółki z o.o. w likwidacji [...] na postanowienie Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 26 września 2016 r., sygn. akt I ACa .../16,

1. oddala zażalenie,

2) przyznaje adw. Ł. S. ze środków

Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego [...]) kwotę

5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych powiększoną

o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów

nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu

z urzędu w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem

Najwyższym

**3) zasądza od skarżącego na rzecz Przedsiębiorstwa
Gospodarki Miejskiej spółki z o.o. w [...] koszty
postępowania zażaleniowego w kwocie 5.400 (pięć tysięcy
czterysta) złotych.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 września 2016 r. Sąd Apelacyjny [...] odrzucił skargę A. sp. z o.o. z siedzibą [...] w likwidacji o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 29 listopada 2013 r. w sprawie I ACa .../13, którym oddalono apelację pozwanej A. sp. z o.o. z siedzibą [...] od wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 10 czerwca 2013 r. w sprawie VI GC .../12. W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że skarga nie została oparta na żadnej z ustawowych podstaw wznowienia (art. 410 § 1 k.p.c.). Skarżący powołał się bowiem na wydanie wskazanych wyżej wyroków z naruszeniem prawa, w szczególności z art. 228 k.k. i 229 k.k., a także naruszenie art. 178 Konstytucji, albowiem sędziowie sprzeniewierzyli się zasadzie niezawisłości. Stosownie do art. 404 k.p.c., z powodu przestępstwa można żądać wznowienia jedynie wówczas, gdy czyn został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że postępowanie karne nie może być wszczęte lub że zostało umorzone z innych przyczyn niż brak dowodów, zaś taka sytuacja w niniejszej sprawie nie wystąpiła.

W zażaleniu na to postanowienie, skarżący, zarzucając naruszenie art. 401 pkt 2 k.p.c. oraz art. 405 k.p.c. w zw. z art. 406 k.p.c. i art. 200 § 2 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w [...] jako właściwemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W skardze o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem prawomocnego wyroku skarżący jest zobowiązany wskazać tak zwaną ustawową podstawę wznowienia, podlegającą badaniu na wstępnym etapie sprawy zainicjowanej wniesieniem skargi, a więc którąś z okoliczności wskazanych w art. 401, art. 401¹ lub art. 403 k.p.c., stanowiących przyczynę wniesienia tego środka zaskarżenia. Ma także obowiązek wykazać jej istnienie, w przeciwnym razie skarga podlega odrzuceniu z uwagi na brak ustawowej podstawy wznowienia. Samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401 - 403 k.p.c. nie oznacza przy tym oparcia skargi na ustawowej podstawie

wznowienia, jeżeli już z jej uzasadnienia wynika, że w rzeczywistości nie występuje (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r., IV CZ 38/12, nie publ., z dnia 5 lutego 2009 r., I CZ 4/09, nie publ., z dnia 18 maja 2006 r., IV CZ 36/06, nie publ., z dnia 15 września 2005 r., II CZ 78/05, nie publ. oraz z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, nie publ.).

W rozpoznawanej sprawie skarżący zarzucił dopuszczenie się przez sędziów przestępstw z art. 228 i 229 k.k. przy wydaniu wyroku, co zasadnie zostało uznane przez Sąd Apelacyjny za podstawę wznowienia stypizowaną w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. i ocenioną w kontekście art. 404 k.p.c. Wbrew zarzutom zażalenia, z treści skargi Spółki z dnia 25 kwietnia 2016 r., wiążącej Sąd Apelacyjny w trakcie jej badania wstępnego, nie wynika, aby skarżący oparł skargę na art. 401 pkt 2 k.p.c. Nie tylko bowiem nie powołał się na zawarte w tym przepisie przyczyny ewentualnej nieważności postępowania, ale nie wskazał także żadnych faktów i dowodów wskazujących na ich istnienie. Nie doszło także do naruszenia art. 405 i art. 406 k.p.c., albowiem sądem właściwym do rozpoznania skargi był Sąd Apelacyjny [...], który orzekł ostatecznie co do istoty sprawy.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.). Przeciwnik skargi wniósł odpowiedź na zażalenie, stąd przysługiwały mu koszty zastępstwa w postępowaniu zażaleniowym przez Sądem Najwyższym według obowiązujących przepisów.

